

– Perle, tu sujudėjai! – Matilda bandė nupiešti savo viendaragį, bet jai prastokai sekėsi. – Piešinyje tavo koja išėjo visai nevykusi. Būūūūk geras, pastovėk ramiai.

– Atleisk, Matilda. Tiesiog negaliu liautis mąstęs apie stebuklingus sugebėjimus. Kaip manai, kada atrasiu savo stebuklingas galias ir kokios jos bus? – Perlas krestelėjo savo rožinius ir geltonus karčius.

– Nežinau, – atsakė Matilda, perpiešdama jo koją. Vienaragis ėmė sukis ratu.

– Gal kaip Kristalė mokėsiu kurti sniego verpetus? – Perlas pradėjo sukis greičiau, kol kone nuvirto susipainiojus kanopoms.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Sulėtinęs žingsnį vienaragis pakreipė galvą ir svajingai pažvelgė.

– O gal įgysiu raminančių galių kaip Kuždesys? Arba stingdančių gebėjimų? – Perlas suakmenėjo tarsi statula, bet paskui susverdėjo. – Nee. Stingdanti magija nuobodi! Bet neprieštaraučiau gavęs vėją valdančių stebuklingų jėgų kaip Auksinis Erškėtis. Matilda, juk būtų smagu, jei mokėčiau valdyti vėją?

Perlas garsiai išpūtė orą pro šnerves. Tada paskersavo akimis ir papūtė taip stipriai, kad jam suvirpėjo skruostai.

– Arba stebuklingų skraidymo galių! Tik išivaizduok, jei turėčiau sparnus! – vienaragis stryktelėjo į orą ištiesęs į priekį kanopas.

– Perle! Liaukis paikioti, noriu baigti piešinį! – Matilda bandė kalbėti griežtai, bet Perlas atrodė toks juokingas, kad ji pradėjo krizenti.

Mergaitės pieštukas skriejo eskizų albumu, jai bandant pavaizduoti šokantį vienaragi.

Matilda ir Perlas

Perlas pradėjo šokinėti pievoje piestu, kanopa vis paliesdamas gėles ir pavymui balsu pokšėdamas bei traškėdamas.

– Matilda, spėk, kokie čia stebuklingi sugebėjimai?

– Valdantys ugnį, – atsakė Matilda.

– O dabar? – Perlas nužingsniavo labai lėtai, perdėtai atsargiai kilnodamas kanopas.

– Liaukis! – sukikeno Matilda ir numetė pieštuką. – Kaip galiu piešti, kai vis mane juokini? Kokie čia stebuklingi sugebėjimai? Kad ir kokie jie būtų, tikiuosi, kad jų neturėsi. Atrodai tarsi cirko ponis!

Perlas atrisnojo prie Matildos, palinko jai prie peties ir bakstelėjo nosimi į raudonus mergaitės plaukus.

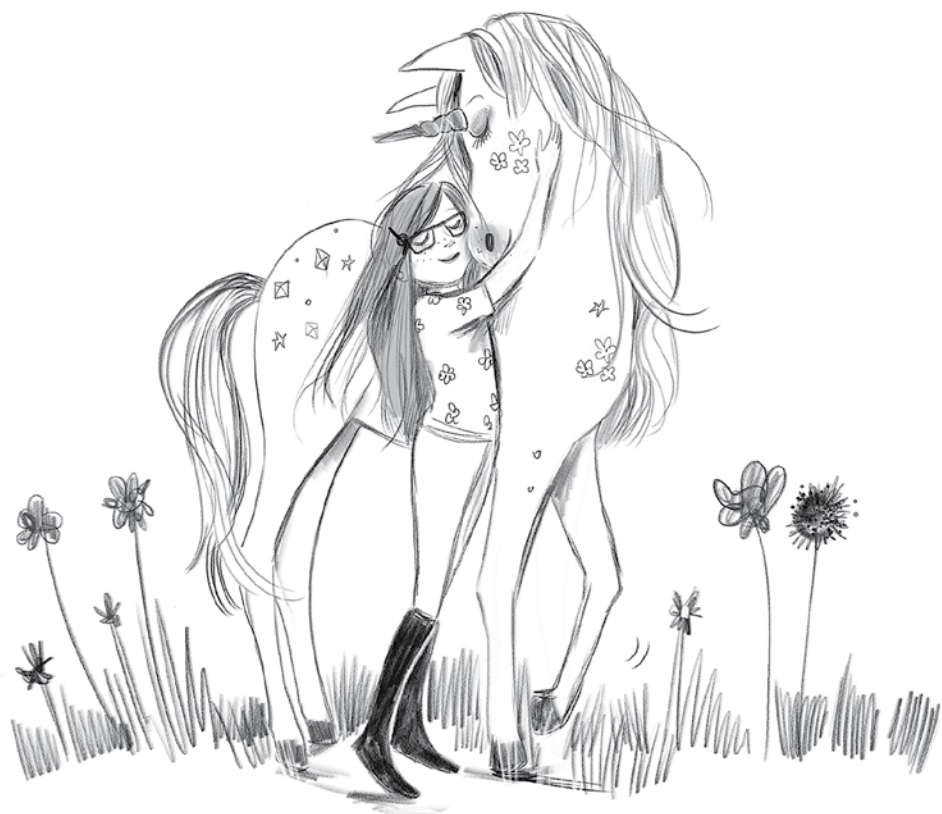
– Man nesvarbu, kokių galių įgysiu. Tik norėčiau jas atrasti, – vienaragis sumirksėjo ilgomis blakstienomis. – Jau beveik vasara. Pusę metų mokomės Vienaragių akademijoje. O jei iki mokslo

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

metų pabaigos puotos gruodžio mėnesį neatrasiu savo galių? Ir mudu neužmegsime ryšio?

Visi vienaragiai akademijoje stengėsi atrasti stebuklingas galias ir užmegzti ryšį su savo raiteliais. Kai taip nutikdavo, vaiko plaukų sruoga nusidažydavo tokia pačia spalva kaip vienaragio karčiai. Matilda laukė laukė, kada jos ilguose raudonuose plaukuose atsiras rožinė ir geltona sruo-

Matilda ir Perlas

ga. Mergaitė neabejojo, kad tai nutiks greitai. Nuo pat pirmos dienos akademijoje, kai ponია Dilgynė, mokyklos direktorė, suvedė juodu į porą, Matilda su Perlu tapo geriausiais draugais. Iš pradžių atrodė, kad direktorė kiek abejoja savo sprendimu.

– Tikiuosi, kad neimsite vienas kito blogai veikti, – pasakė ji po akiniais suraukusi antakius. – Jūs abu gan netvarkingi, gal turėčiau paieškoti judviem kitos poros?

Matilda prisiminė, kaip stipriai buvo sukryžia-vusi pirštus už nugaros tikėdamasi, kad direktorė Dilgynė leis jai ir Perlui likti kartu. Mergaitė pamilo savo vienaaragi iš pirmo žvilgsnio. Atrodė, kad tamsios Perlo akys šelmiškai žiba, be to, jis puikiai tiko būti modeliu. Gražus baltas vienaragio kailis mirgėjo įmantriais spalvingais raštais.

– Kaip manai, gal Dilgynė buvo teisi? Gal mudu darome vienas kitam blogą įtaką? – pasitaisiusi akinius ant nosies paklausė Matilda, prisiminusi mokyklos direktorės žodžius.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Gal todėl jie dar neatrado Perlo galių ir neužmezgė ryšio.

– Nieku gyvu! – pareiškė Perlas ir papurtė galvą. – Mes puikiai vienas kitam tinkame! Tik įsivaizduok, jei mane būtų suvedę į porą su Ariana. Siaubas!

Matilda sukikeno.

– Ariana ne tokia jau bloga. Tik ji gerokai tvarkingesnė už mudu. Po to nuotykių miškuose ėmiau daug geriau su ja sutarti.

– Buvo smagu, tiesa? Man labai patiko taškytis upėje ir atskleisti paslaptį... – prisiminęs Perlas spardydamasis nušokavo per pievą.

– Ak! Perle, nurimk! – sušuko Ariana, bėgdama per žolę prie Matildos ir jos vienaragio. – Jei taip darysi, gali kam nors įspirti. Matilda! Ar pamiršai, kad direktorė Dilgynė sukviėtė pasikalbėti apie išvyką ir lobių medžioklę?

Matilda aiktelėjo.

– Maniau, kad susirinkimas rytoj.

Matilda ir Perlas

– Ne, rytoj leidžiamės stovyklauti, – atsakė Ariana. – Tu niekada atidžiai nesiklausai. Susrinkimas tuoj prasidės. Todėl ir ieškujau tavęs.

– Palauk! – pažvelgusi į savo piešinį Matilda prunkstelėjo iš juoko. – Perle, pažiūrėk, ką nupiešiau!

Perlas atrisnojo artyn.

– Aš su sparnais! – sukrizeno vienaragis. – Atrodau išties keistai. Kodėl juos nupiešei?

Matilda suraukė antakius.

– Nė nenutuokiu. Maniau, kad vaizduoji tai, ką matau.

– Kai pastarąjį kartą žiūrėjau į save, sparnų nepastebėjau, – pasakė Perlas ir dirstelėjo per petį. – Neee. Jokių sparnų.

